

“Hem de fer més visible la Facultat dins de la ciutat i del territori lleidatà”

Entrevistem Ramon Sistac

Ramon Sistac és professor emèrit del grau de Filologia Catalana i Estudis Occitans.

-Com van ser els teus inicis a la Facultat de Lletres?

L'any 1980 just havia acabat la carrera de Filologia Catalana a Barcelona i vaig optar a substituir al professor Miquel Pueyo, el qual va haver de deixar d'impartir classes perquè havia de marxar a fer la mili.

Les primeres assignatures que vaig impartir van ser Dialectologia Catalana, Sociolingüística Catalana i Història de la Llengua Catalana. Que recordi, i malgrat els canvis parcials en el nom de l'assignatura, tots els anys he fet Dialectologia Catalana.

Els primers anys també vaig fer una assignatura de llengua normativa que s'anomenava, si no recordo malament, "Llengua Espanyola III (Català II)", ja que en aquell moment era obligatori fer castellà com a assignatura comuna, i així "colàvem" el català, amb l'excusa que també era "una llengua espanyola".

Durant aquell mateix curs també vaig ser secretari de la Delegació de la Facultat de Barcelona a Lleida, ja que aleshores depeníem de la UB.

-Com era l'ambient de l'època?

Era un ambient d'impressió, entre altres coses perquè jo tenia vint-i-dos anys i tenia pràcticament la mateixa edat que els meus estudiants i en alguns casos era més jove. Ens coneixíem tots, professors i estudiants. Era un ambient molt casolà i reconfortant, en què tots anàvem a una. En definitiva, la vida universitària era molt plena: en guardo un bon record, d'aquells anys.

-Recordes algun esdeveniment significatiu?

A escala política, recordo sobretot la guerra de les Maldives i el cop d'estat de Tejero. A escala de la universitat, **recordo quan va venir Humberto López Morales, gran sociolingüista cubà, a una de les jornades de sociolingüistes que vam organitzar. Bona part de l'activitat cultural de la ciutat en l'època l'aportava la Universitat.**

Quan ens vam instal·lar al Rectorat les coses es van començar a institucionalitzar més a causa del creixement de professors i d'alumnes.

-Com ha canviat l'educació universitària durant els últims anys?

Des que el món és món, tothom es queixa de les noves generacions. Crec que les humanitats en general hem perdut perquè hi ha menys interès per la història, la geografia, la literatura..., per totes aquelles coses que et situen al món.

Quan jo era petit llegíem *Els Tres Mosqueters*, llibres de Salgari, Stevenson; en definitiva, llegíem autors que ens mostraven com era el món en una època en concret. **En canvi, ara predominen obres amb *La Guerra de les Galàxies*, *El Senyor del Anells*, *Joc de Trons*, és a dir, una sèrie d'obres que poden estar molt bé, però que perden el referent de situar-te en l'espai i en el temps. Tot això ens ha portat a una manca de cultura generalitzada.** La gent no és ni més llesta ni més ximple, però aquesta mancança cultural es nota a les classes i en tot el sistema. **De tota manera, els estudiants un any per l'altre sempre són diferents, no són ni millors ni pitjors que els estudiants de fa quaranta anys.** En tot cas, si arriben més mal preparats l'únic problema és que et toca treballar més com a professor.

El que sí que és cert és que el sistema quantitatiu en el qual vivim, on tot funciona per currículum i per expedient acadèmic, ha cremat una mica el plaer d'ensenyar i d'aprendre.

-Quins reptes creus que haurà d'afrontar la Facultat de Lletres en el futur?

La Facultat ha de retrobar l'esperit de convivència entre professors i estudiants. Crec que és molt important l'arrelament tant dels estudiants com dels professors en la vida de la ciutat.

A mi m'entristeix extraordinàriament quan hi ha un acte cultural a la ciutat i no veig ni companys ni estudiants que hi assisteixen o quan s'organitza una conferència a la universitat i no ve gent de la ciutat.

Un dels reptes és fer visible la Facultat dins de la ciutat i del territori lleidatà, i per això s'ha de canviar l'actitud de tothom.